

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu bez udziału stron,

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2018 r.

sprawy **L. F.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw.
z art. 4 § 1 k.k.,

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.

z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt II AKa .../17,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 12 maja 2017 r., sygn. akt XVI K .../12,

postanowił:

**1) na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. pozostawić bez rozpoznania
przyjętą kasację;**

**2) obciążyć skazanego L. F. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 maja 2017 r., sygn. akt XVI K .../12, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt II AKa .../17, L.F. został skazany, za czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, a także na karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 zł. każda.

Obróńca tego skazanego wniósł kasację, w której zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu odwoławczego rażące naruszenia prawa, które miały wpływ na treść orzeczenia, polegające na:

1. dokonania błędnej, sprzecznej z treścią tego przepisu, wykładni art. 51 a pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe;
2. przypisaniu oskarżonemu przestępstwa przywłaszczenia środków pieniężnych na szkodę P. F. w sytuacji, gdy to nie pokrzywdzony, lecz bank Raiffeisen Bank Polska S.A. Oddział w P. był właścicielem tych środków;
3. przypisaniu oskarżonemu przestępstwa przywłaszczenia środków pieniężnych powierzonych P. F. w sytuacji, gdy pokrzywdzony powierzył środki nie oskarżonemu, tylko ww. bankowi, skutkujące niezasadnym utrzymaniem w mocy wyroku sądu I instancji.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy L. F. jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Po przekazaniu przyjętej kasacji Sąd Najwyższy ma nie tylko prawo, ale i obowiązek kontroli formalnej skargi kasacyjnej. W sytuacji, gdy nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., tj. wymogom płynącym z art. 120 k.p.k., art. 429 § 1 k.p.k. oraz art. 523 § 1 k.p.k. lub gdy przyjęcie kasacji nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. winien taką kasację pozostawić bez rozpoznania,

Należy podkreślić, że już od 1 września 2000 r. obowiązuje obecne brzmienie przepisów art. 523 § 2 i 4 k.p.k., z których jednoznacznie wynika, że w sytuacji, gdy w wyroku skazującym orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2004 r., IV KK 298/03, OSNKW 2004, z. 4, poz. 46; z dnia 15 czerwca 2007 r., IV KK 166/07, LEX nr 459755).

Mając więc na uwadze rodzaj orzeczonej wobec skazanego kary jak i to, że

w kasacji obrońca nie podniósł uchybień określonych w art. 439 k.p.k., należy stwierdzić, iż kasacja wniesiona na korzyść skazanego jest niedopuszczalna z mocy prawa i dlatego należało pozostawić ją bez rozpoznania, obciążając skazanego L. F. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 637 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

kc